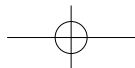
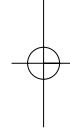
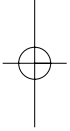

Inhoud

Voorwoord, van Stephen Covey
Inleiding

Hoofdstuk 1 Het geheime woord
Hoofdstuk 2 Wegbereider
Hoofdstuk 3 Namasté (ik groet het goddelijke in jou)
Hoofdstuk 4 Passie
Hoofdstuk 5 Supere vedere (weten hoe te zien)
Hoofdstuk 6 Nederigheid
Hoofdstuk 7 Inspireren
Hoofdstuk 8 Empathie
Hoofdstuk 9 Coach
Hoofdstuk 10 Ollin (handelen met heel je hart)
Hoofdstuk 11 Integriteit

Het Boek der Groten
Nawoord, van Gerald Bell

Inleiding

Toen ik de laatste hand legde aan dit manuscript, werd verse sneeuw als een witte deken uitgespreid over het hooggelegen dorp waar ik woon. Ik ging naar buiten, ademde de frisse lucht diep in, en ademde uit. Het pijnlijk-zoete werk van de afgelopen vier jaar leek te verdampen als het water in mijn adem. Ik heb mij vaak de woorden herinnerd die ik dacht gedurende diverse epische Leadville mountainbikewedstrijden: *De pijn zal ik snel vergeten maar de herinnering aan de overwinning blijft eeuwig bij me.*

Als dit boek iets voor mensen betekent, al is het er maar één, dan zijn de talloze uren die ik er aan besteedde niet voor niets geweest. Ik verbind graag ideeën en mensen, en ik betwijfel of iemand mij zoveel zou kunnen betalen dat ik dit werk zou opgeven en daarmee de geheimen die ik heb ontdekt tijdens de reis die het schrijven van *Ontdek je bestemming door de kracht van woorden* was.

Ik hoop dat jij de waarde van de principes die ik heb leren kennen zult ontdekken, Ik heb gemerkt dat als je die toepast in je leven vervulling en geluk je deel zijn. Het is ook mijn wens dat je de gelegenheid die aan het einde van elk hoofdstuk en in 'Het Boek der Groten' (onderdeel van het laatste hoofdstuk) wordt geboden, te baat neemt, omdat je daardoor de mensen die jouw leven hebben verrijkt, eert. Martin Seligman, een autoriteit op het gebied van de cognitieve psychologie en de auteur van de bestsellers *Learned Optimism* en *Authentic Happiness*,

ONTDEK JE BESTEMMING DOOR DE KRACHT VAN WOORDEN

leert ons dat wij hogere niveaus van geluk kunnen bereiken door naar buiten te treden en de mensen die een goede invloed hebben gehad op ons leven, te bedanken. Het is wetenschappelijk bewezen dat deze 'dankbaarheidsbezoeken' het beste middel zijn om gelukkiger te worden. Ik beloof je dat als je het probeert, je het leuk zult vinden, net als de mensen wier invloed jij erkent.

Ik zou graag iets willen horen over jouw persoonlijke zoektocht, over jouw unieke ervaringen. Door onze energie te combineren, zullen wij elkaar helpen om onze weg te blijven volgen, aan onze voornemens vast te houden, en onze bestemming te bereiken. Ik nodig je uit om met mij te corresponderen via kevin@powerofwords.com. Ik kijk uit naar je verhaal.

-Kevin Hall

HOOFDSTUK 1

Het geheime woord

Het was op een middag van een prikkelend koude winterdag dat ik de majestueuze Stefansdom binnenging, in het hart van het schilderachtige Wenen, in Oostenrijk.

Er was iets wat ogenblikkelijk mijn aandacht trok: een eenvoudig ingelijste foto van een jonge Moeder Teresa omgeven door kaarsen en banken. Ik voelde het belang van het grote leven van deze kleine vrouw – een doener van weinig ‘woorden’ – die de wereld had veranderd door de ene goede daad na de andere te doen. Van haar is bekend dat zij fluisterde: ‘Niet praten maar doen’, lang voordat Nike met de slogan *Just do it* kwam.

Moeder Teresa, die zelf geen kinderen baarde, werd de moeder van de mensen zonder moeder door vast te houden aan een mantra: ‘Doe kleine dingen met oneindig veel liefde’. ‘Doen’. ‘Handelen’. ‘Dienen’. Met deze woorden probeerde zij de wereld te veranderen.

Ik verliet de kathedraal, wetende dat zij mij had geïnspireerd, en dat ook ik mij had vastgelegd op ‘meer doen’. Ik was omringd door de magnifieke torens van de Stefansdom. Ik wilde graag hoger reiken en mijn mogelijkheden goed benutten. Ik had het prettige gevoel dat er iets bijzonders zou gaan gebeuren.

Ik herinnerde mij toen waarom ik eigenlijk in die richting was gaan lopen: ik wilde kerstinkopen doen voor familie en vrienden thuis. Ik zocht in de hoofd- en de zijstraten, en passeerde daarbij de vele cadeauwinkels en café’s, op zoek naar iets bijzonders. Ik nam de hobbelige trappen van de kathedraal

ONTDEK JE BESTEMMING DOOR DE KRACHT VAN WOORDEN

en stond even stil voor een etalage die mij deed denken aan een juwelendoos, hoewel het een stoffenwinkel was.

Het licht weerkaatste op de prachtige zijden stoffen; mijn oog viel op de kleurige linnen stoffen. Ik ging de winkel binnen in de hoop dat ik de perfecte stof zou vinden voor mijn dochter Seasons trouwjurk. Toen ik mijn oog liet gaan over de toonbank vol kleurige stoffen, die waren aangevoerd uit alle hoeken van de wereld, stelde ik mij mijn dochter voor als een proces, die stralend glimlachte en even aanstekelijk lachte terwijl haar Prins op het witte paard haar over de nieuwe drempel van belofte en hoop droeg.

Ik was mij er helemaal niet van bewust dat het pad dat ik volgde mij naar de ontdekking van een van de meest betekenisvolle geschenken van mijn leven zou leiden.

Dit geschenk kwam verpakt in een woord, een woord met de kracht die iemands leven voor altijd kon veranderen.

EEN ONVERWACHT GESCHENK

De eigenaar van de winkel was een man van middelbare leeftijd. Hij kwam naar me toe; voor wat betreft zijn energie leek hij nog niet half zo oud. Hij reikte mij ter begroeting de hand. Ik was onder de indruk van zijn grote bruine ogen. Zijn gezicht was rond, en zijn parelwitte tanden accentueerden zijn gladde, chocoladebruine huid.

Toen hij mijn hand schudde, glimlachte hij met een subtiele knipoog, en zei, met het hoofd schuin, in foutloos Engels: 'Goedenavond, ik ben Pravin Cherkoori.' Zijn stem had de ontwapenend zachte intonatie van iemand die uit het land kwam waarnaar zijn winkel was genoemd: India. 'Ik ben Kevin Hall, aangenaam met u kennis te maken,' zei ik.

Ik wilde hem net vragen hoe hij aan die prachtige verzameling kleuren en stoffen kwam – een lust voor het oog – toen hij tot mijn verrassing mij een vraag stelde. ‘Wat stelt het sieraad voor dat u draagt?’ vroeg hij. Ik raakte het tinnen sieraad op de revers van mijn jas aan. Ik haalde het sieraad eraf en overhandigde het hem opdat hij het beter zou kunnen zien. Hij nam het tussen zijn duim en wijsvinger en vroeg: ‘Waar staan de twee handen voor die elk een pols vasthouden?’ ‘Zij verbeelden onze verantwoordelijkheid om uit te reiken, elkaar te verheffen, en de last van anderen te verlichten,’ antwoordde ik.

Pravin draaide het sieraad een halve slag en zei: ‘Het lijkt wel alsof beide handen net zo goed kunnen helpen als geholpen kunnen worden.’ ‘Het is duidelijk dat u begrepen hebt wat de kunstenaar wilde uitdrukken,’ zei ik. ‘Emerson noemde het een van de mooie compensaties van het leven, want je kunt een ander niet helpen zonder ook jezelf te helpen.’ Zijn glimlach deed zijn mondhoeken omhoog gaan, toen hij vervolgde: ‘Wij krijgen vaak wat wij anderen toewensen.’ Ik knikte, wat hij zei klonk waar.

‘En dus is dit sieraad... dit is waarom u hier bent, in Wenen?’ informeerde Pravin. Het verbaasde mij dat hij die link legde, ik beantwoordde zijn vraag niet. Ik legde hem uit dat het sieraad een kleine replica was van het Verantwoordelijkheidsbeeld, waarvan Viktor Frankl had gehoopt dat het als ware het een tweede boekensteun aan de westkust tegenover het Vrijheidsbeeld aan de oostkust zou worden geplaatst. Ik had de voorgaande week bij Frankls familie doorgebracht, hun dit model getoond en met hen gesproken over mijn plannen om zijn droom te verwezenlijken.

De ogen van de winkelier verwijdden zich toen de naam viel van de beroemde Weens psychiater, overlever van de Holo-

ONTDEK JE BESTEMMING DOOR DE KRACHT VAN WOORDEN

caust, en schrijver van *Man's Search for Meaning*. 'Ik kende Viktor. Hij was een groot en nobel mens,' zei Pravin met bewondering. Toen haalde bij vanonder de toonbank een groot in leer gebonden gastenboek tevoorschijn. 'Net als veel andere mensen die Wenen bezochten, schreef ook Viktor zijn naam in dit Boek der Groten.'

Hij leunde voorover toen hij het boek opende en legde het op de dichtstbijzijnde toonbank en zei: 'Kevin, jij bent een van de groten. Wil jij jouw naam in dit boek zetten?' Ik keek naar de namen die er al in stonden. Daar was Frankl, en Moeder Teresa, en leden van Mahatma Gandhi's familie. We kennen elkaar nog maar net, bedacht ik me. Ik had het gevoel dat mijn naam niet in dit boek thuishoorde, tussen al die grote namen.

Nadat ik enige tijd – die wel een eeuwigheid leek – had gezwegen, antwoordde ik: 'Ik beschouw uw verzoek als een compliment, maar ik geloof niet dat ik een van de groten ben. Het spijt mij, maar mijn naam hoort er niet bij.'

Pravin kwam achter de toonbank vandaan en legde zijn hand op mijn schouder. 'Er is een woord dat ik jou wil leren,' zei hij. 'Heb je zin om samen met mij te dineren?'

Hij leidde mij, zonder mijn antwoord af te wachten, maar de winkeldeur, waar de koude lucht mij eraan herinnerde dat groei en ontdekkingen vaak gepaard gaan met een of twee graden ongemak.

Al na enkele straten konden wij ons laten leiden door de heerlijke geur van geroerbakte groenten, geroosterde knoflook, en gember, die uit een typisch Chinees restaurant bleek te komen.

De opzet van het restaurant was eenvoudig en helder. Saai grijze muren omringden acht smalle rechthoekige eettafels, elk voorzien van vier houten stoelen. Het meubilair stond op vuil

vinyl. Vanuit het restaurant kon je in de keuken kijken. Er stond een gasfornuis met zes pitten. En verder stond de ruimte vol met ijzeren woks, stalen sauspannen en voorraadpotten. In de kast aan de linkerkant werden ovale borden bewaard. De open plank daarboven stond helemaal vol wit met rode afhaalbakjes.

Wij arriveerden daar vroeg in de avond, tussen de stormen van lunch en diner, en wij waren de enige gasten.

Een kok sneed en hakte groenten voor het diner, hij deed dat opmerkelijk handig. Een tweede, kunstzinnige kok bereidde een afhaalmaaltijd; hij had een vlammeende wok in zijn rechterhand. Hij stond voor het fornuis met zijn rug naar ons toe en bewoog zijn armen ritmisch, als ware hij een dirigent, die met zijn armen de maat aangeeft van een indrukwekkende symfonie.

Dit ongebruikelijke toneel was de achtergrond voor een buitengewone ontmoeting die volgde. Hier in dit Chinese restaurant in het centrum van Europa, verhief zich een conversatie met behulp van de vleugels van engelen, tussen mensen die elkaar nooit eerder hadden ontmoet, en die elkaar desalniettemin vertrouwden, alsof zij al hun hele leven lang vrienden waren.

Pravin, die de koe graag bij de horens vatte, wenkte de serveerster en vroeg toen snel om een paar van zijn favoriete schotels. Toen schoof hij naar voren in zijn stoel, en zette zijn ellebogen op de tafel. Hij keek mij recht in de ogen en vroeg: 'Wat vind jij van mij? Ik heb een donkere huid en jij een lichte, Ik kom uit het Oosten en jij uit het Westen. Wat hebben wij gemeen?'

Ik hoefde niet lang na te denken over mijn antwoord. In mijn geest weerklonken woorden die mijn moeder mij als kind leerde. Zonder te aarzelen antwoordde ik: 'Ik geloof dat wij

ONTDEK JE BESTEMMING DOOR DE KRACHT VAN WOORDEN

broeders zijn. Wij zijn geschapen door dezelfde Schepper. Wij zijn leden van dezelfde menselijke familie.'

Mijn Indiase broeder leunde achterover in zijn stoel en riep uit: 'Precies!'

Vanaf dat moment kreeg ons gesprek een diepgang alsof nieuwe werelden zich voor ons hadden geopend.

Pravin sprak over zijn jonge jaren. 'Ik groeide op in Calcutta,' zei hij, 'te midden van de armsten der armsten. Dankzij onderwijs en hard werken was mijn familie in staat de ketenen van de armoede te verbreken.' Na een ogenblik stilzwijgen vervolgde hij: 'Mijn moeder leerde mij veel belangrijke dingen. Een van de allerbelangrijkste was de betekenis van een oud Hindi woord.'

Ik zat meteen op het puntje van mij stoel.

'In het Westen zou je het misschien vertalen met "liefdadigheid", zei Pravin, 'maar ik denk dat je wel zult merken dat dit woord een diepere betekenis heeft.'

Ik vroeg mij af welk woord een grotere diepte dan liefdadigheid kon hebben?

Hij sprak met grote nadruk en bijna eerbiedig, alsof hij een heilig geheim openbaarde.

'Het woord is "Genshai",' zei hij, 'wat betekent dat je iemand anders nooit zo behandelt dat die zich klein voelt.'

Ik haalde mijn in leer gebonden schrift tevoorschijn en schreef het opvallende woord 'Genshai' op (uit te spreken als: dzjensjaj), met de betekenis, zoals die mij geleerd was door mijn nieuwe vriend.

Pravin ging voort: 'Wij leren in onze jeugd iemand anders nooit zodanig te zien, aan te raken of aan te duiden dat die andere zich klein voelt. Als ik een bedelaar passeer en hem zonder na te denken een munt overhandig, dan breng ik Genshai

HET GEHEIME WOORD

niet in de praktijk. Maar als ik kniel en hem in de ogen kijk en de munt in zijn hand leg, dan wordt die munt liefde. Dan, maar ook alleen dan, nadat ik pure, onvoorwaardelijke, broederlijke liefde heb gevoeld, dan breng ik Genshai in de praktijk.'

De rillingen liepen mij over de rug terwijl ik daar sprakeloos zat, en nadacht over de kracht van hetgeen mij zojuist was gezegd.

'Kevin, jij bent werkelijk een van de groten,' zei mijn gastheer, terwijl hij met zijn handen naar mij wees. 'Maar je weigerde de handtekening in het Boek der Groten te zetten. Toen jij die beslissing nam, maakte jij jezelf klein. Genshai betekent dat je nooit iemand klein maakt, en dus ook jezelf niet!'

Hij zweeg even, en zei toen, haast smekend: 'Beloof mij, Kevin, dat jij jezelf nooit, maar dan ook nooit klein zult maken. Wil je dat voor mij doen?'

Ik voelde mij nederig worden en gaf me over: 'Dat beloof ik je, Pravin, dat beloof ik je.'

Pravins stralende gezicht leek een onhoorbaar *mission completed* te fluisteren, terwijl hij achterover leunde met een glimlach van oor tot oor.

DE LIEFDE VAN EEN MOEDER

Nog maar een paar uur eerder had ik de kathedraal verlaten met een voorgevoel dat de volgende avond wel eens belangrijk zou kunnen worden. Toen ik nog eens naar mijn goeroe-achtige gids keek, leek 'belangrijk' mij het grootste understatement van het jaar.

'Pravin, hoe was jouw ontmoeting met Moeder Teresa, de heilige van Calcutta?'

'Zij liep, gekleed in haar bekende witte katoenen sari, door

ONTDEK JE BESTEMMING DOOR DE KRACHT VAN WOORDEN

een dichte menigte,' zei hij. 'Ik rende in haar richting, terwijl ik riep en schreeuwde. Toen ik dicht bij haar was, draaide zij zich naar mij toen en plaatste zij haar hand over mijn mond. Zij smeekte mij krachtig om "op te houden met praten en te beginnen met doen." Ik herinner mij die gebeurtenis als was het...'

Het was Moeder Teresa die mij vannacht naar jouw straat leidde, 'zo interrompeerde ik hem, ik was niet in staat om mijn opwinding te verbergen. 'Nog maar enkele uren geleden ging ik de Stefansdom binnen en betoog ik hulde aan haar leven. Ik zwoer om ernaar te zullen streven om meer met mijn leven te doen, en verliet de kerk. Het volgende gebouw waar ik binnenging was jouw prachtige stoffenwinkel.'

Pravin zweeg even, keek heel intens in mijn ogen, en zei boud: 'Het was de bedoeling dat onze wegen elkaar zouden kruisen. Wij zijn voorbestemd om elkaar te ontmoeten. Jouw bezoek aan mijn winkel had een reden.'

Ik keek in de ogen van mijn nieuwe vriend en herinnerde mij mijn moeder, die mij als eerste vertelde over Genshai – maar ik ben er zeker van dat zij dat woord en zijn betekenis niet kende. 'Kevin,' zei zij met haar wijsvinger onder mijn kin, 'je kunt alles doen wat je wilt in het leven. Jij kunt elke droom laten uitkomen. Jij zult zeker grootse en betekenisvolle dingen doen in jouw leven.'

Toen ik mijn gedachten liet gaan over mijn jeugd, merkte ik op dat de woorden nog net zo helder klonken als op de dag dat zij ze uitsprak. Het was bijna of op de lege stoel naast Pravin mijn vredige moederlijke engel zat.

Het was alweer vier jaar geleden dat mijn moeder vredig in ons huis was overleden. Zij had toen bijna een jaar lang dapper tegen kanker gevochten; uiteindelijk gaf zij zich kalm en sereen over.

HET GEHEIME WOORD

Mijn familieleden, de mensen die haar werkelijk kenden, en ik, zullen ons die opmerkelijk sterke vrouw altijd blijven herinneren.

Zij was op haar negentiende al moeder. Op jonge leeftijd moest zij voor mijn oudere broer en mij zorgen, terwijl zij ook het eerste jaar van de universiteit had kunnen doen.

Zij was een schoolverlater, die dankzij zelfstudie, trainingen, en een groot doorzettingsvermogen vertrouwenspersoon (voor wat betreft het gebruik van drugs) kon worden, en de collega werd van mensen met universitaire diploma's aan de muur.

Zij was zelf ook alcoholist geweest. Als vertrouwenspersoon had zij verslaafden begeleid en op hun gemak gesteld, verslaafden die met dezelfde spoken hadden gevochten als zij. Haar problemen leerden haar hoe zij anderen – met hun worstelingen en teleurstellingen – kon begrijpen en aanvoelen. Daardoor leerde zij de waarde van mededogen en ondersteuning kennen – de belangrijkste aspecten van Genshai.

Tijdens haar begrafenis kwam er een lange, krachtige en knappe man met mistige ogen naar mij toe, die mij vertelde dat mijn moeder zijn leven had veranderd en hem waarschijnlijk het leven had gered. Hij haalde herinneringen op aan de donkerste momenten van zijn leven. Hij zat op de bodem van de put en wist niet of hij er ooit nog uit zou komen. Hij vertelde, terwijl de tranen hem over de wangen stroomden – dat zij in hem had geloofd toen hij het geloof in zich zichzelf compleet kwijt was. 'Zonder jouw moeders hulp,' snikte hij, 'had ik hier niet gestaan.'

Zonder haar, weet ik nog dat ik dacht, had ik hier ook niet gestaan, want zij bleef mij maar vertellen dat ik *alles* wat ik wilde zou kunnen bereiken. En gelukkig geloofde ik haar. Het

ONTDEK JE BESTEMMING DOOR DE KRACHT VAN WOORDEN

maakte niet uit hoe hard het leven voor haar was, zij schetste mij altijd een betere wereld.

VICTORIE IN PLAATS VAN
SLACHTOFFERSCHAP

Toen wij het restaurant verlieten, liet ik mijn gedachten gaan over een ander voorbeeld van Genshai, een man van buitengewoon postuur en met een grote veerkracht, een man wiens erfenis mij naar Wenen had gebracht: Viktor Frankl.

Een kleine week eerder had ik het warme en zonnige zuiden van Californië verlaten om de halve wereld over te reizen met de hoop om meer te weten te komen over Viktors opmerkelijke leven en om te begrijpen hoe zoveel goeds uit zoveel slechts kon voortkomen.

Ik begon mijn onderzoek met een wandeling: Ik liep door de straten waardoor Viktor bijna zijn hele opmerkelijke en betekenisvolle leven – om precies te zijn 92 jaar minus drie – had gelopen.

De jonge arts bracht die drie jaar ver van de schoonheid en rust van zijn geliefde Wenen in een concentratiekamp door; hij overleefde, als gevangene nummer 119.104, de wreedheid en onmenselijkheid van de nazi's.

Voor hem betekenden die drie gestolen jaren niets in vergelijking tot wat de nazi's nog meer hadden gestolen en vernietigd: zijn mooie bruid en hun ongeboren kind, zijn broer, zijn moeder, zijn vader, en het manuscript waar hij zijn volwassen leven aan had gewijd.

Ik zal nooit vergeten hoe ik mij voelde toen ik voor het huis van de familie Frankl stond, en mij voorstelde dat de nazi's in de donkere, stille nacht hier naartoe kwamen, en zijn veilige

HET GEHEIME WOORD

haven in een hel transformeerden, door Viktor en de mensen die hem lief waren van hun warme bed te lichten, om ze in vee-wagens naar de concentratiekampen te sturen.

Hoe kan iemand een overwinnaar zijn te midden van zulke ellende en verwoesting? Hoe is het mogelijk dat hij voor de overwinning koos in plaats van voor de nederlaag? Zou ik voor wat betreft moed bij hem in de buurt kunnen komen?

Hoe kon Viktor, net als Anne Frank, in de goedheid van de mens geloven na wat hij had meegemaakt?

De antwoorden op die vragen zijn te vinden in het boek dat hij schreef in negen, opeenvolgende dagen nadat aan zijn marteling een einde was gekomen, een boek dat erkend werd als een van de meest invloedrijke ooit geschreven: *Man's Search for Meaning*.

Hij schrijft, in dat boek: 'Een man kan alles worden ontnomen behalve één ding: de laatste van de menselijke vrijheden, om zelf je houding te kiezen in welke situatie dan ook, om je eigen weg te bepalen.'

MIJN GEDACHTEN OVER GENSHAI

Ik behandel mijzelf net zoals ik anderen behandel.

Als ik mijzelf met eerbied en respect behandel, dan heeft dat gevolgen voor hoe ik anderen behandel. Als ik mijzelf met dedain en verachting behandel, dan heeft dat gevolgen voor hoe ik anderen behandel.

Ik zie de wereld niet zoals die is, ik zie de wereld zoals ik mijzelf zie.

Denk aan wat James Allen schreef in As a Man Thinketh: De mens wordt door zichzelf gemaakt of niet; in het arsenaal van het denken

ONTDEK JE BESTEMMING DOOR DE KRACHT VAN WOORDEN

smeedt hij de wapens waarmee hij zichzelf vernietigt. Hij maakt ook de gereedschappen waarmee hij zich hemelse villa's bouwt van plezier, kracht en vrede.'

In mij is goddelijkheid... In mij is grootsheid... Ik trek datgene aan in mijn leven waarin ik geloof. 'Geloven' betekent liefde zijn. Als ik in mijzelf geloof dat behandel ik mijzelf met respect. 'Spect' is kijken. 'Re' is terug. 'Respect' is terugkijken.

Ik zal het geheime woord Genshai op een stuk papier schrijven, en het op de spiegel van de badkamer plakken. Ik zal in de spiegel kijken met liefde en respect. Vanaf nu wil ik een buitengewoon leven leiden.

Ik heb recht op overvloed. Ik moet overvloedig denken. Het wordt tijd om mijn mogelijkheden te gaan benutten. Het wordt tijd om mijn eigen heroïsche reis aan te vangen.

Als ik Genshai op mijzelf laat schijnen, zal de wereld Genshai terugkaatsen.

Zoek iemand die Genshai beoefent en eer hem of haar.

Zoek iemand wiens of wier gedrag Genshai het beste uitdrukt.

Schrijf de naam van de persoon op in het vakje hieronder.

Treed naar buiten en leer die persoon de betekenis van 'Genshai' en leg uit waarom hij of zij dat woord personifieert.